

Фірма може будувати своє управління виходячи з різних концепцій – фінансової, прораховуючи найбільш оптимальні сфери витрат та інвестицій; конкурентної, витісняючи будь-якими способами конкурента з ринку; товарної, поліпшуючи якісні показники своєї продукції, і ін. Проте в даний час найбільший ефект в управлінні дає маркетингова концепція, орієнтована на з'ясування і задоволення запитів споживачів певного цільового ринку.

Маркетинговий підхід передбачає зміну стратегії і тактики підприємства на ринку. Раніше керівники підприємства були стурбовані в першу чергу виробництвом певного обсягу продукції і тільки потім проблемами її реалізації. У концепції маркетингу виробництво і збут розглядаються як єдине ціле. Головною метою підприємства поряд з прибутком стає задоволення споживчого попиту.

Отже, важливою складовою частиною маркетингової діяльності сільськогосподарських підприємств є організація збуту виробленої продукції. Діяльність служби маркетингу повинна бути спрямована на задоволення вимог споживачів, підвищення конкурентоспроможності, завоювання сегмента ринку для виробленої на підприємстві продукції, забезпечення постійного зростання продажів і максимізації прибутку.

Література:

1. Коваленко Ю.С. Сільськогосподарське підприємство в ринковому середовищі. / Ю.С. Коваленко. – К. : ІАЕ УААН, 2010. – 204 с.
2. Вороніцька І.С. Особливості функціонування маркетингу в агропромисловому виробництві / І.С. Вороніцька // Збірник наукових праць Вінницького національного аграрного університету. Серія Економічні науки. – Вінниця, 2011. – Випуск 2, том 3. – С. 93-99.

НЕДОСКОНАЛІСТЬ ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ СТОСОВНО ПИТАНЬ БЕЗГОТІВКОВИХ РОЗРАХУНКІВ

Лях Б.М.,

**ХАРКІВСЬКИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА ІМЕНІ ПЕТРА ВАСИЛЕНКА**

Науковий керівник – к.е.н., доцент Полівана Л.А.

В останні часи українці активніше використовують платіжні картки для щоденних безготівкових розрахунків. Безготівкова оплата товарів та послуг стала вже звичною справою для українських громадян. Про це свідчить статистика Національного банку щодо безготівкових розрахунків із використанням платіжних карток українських банків за перший квартал 2018 року. Так, за результатами першого кварталу 2018 року частка безготівкових розрахунків за обсягом операцій підвищилася до 44,4% і склала 272,6 млрд. грн. Це на 5,1% більше порівняно з підсумками 2017 року (39,3%). Для порівняння, цей показник у 2012 році склав лише 12,4%, 2015 – 31,2%, 2016 – 35,5% відповідно.

Основним нормативним документом щодо використання банківських рахунків є Інструкція про порядок відкриття, використання і закриття рахунків у національній та іноземних валютах, затверджена постановою Правління НБУ від 12.11.2003 № 492 (далі – Інструкція № 492) [1]. Банки відкривають своїм клієнтам за договором банківського рахунку поточні рахунки, за договором банківського вкладу - вкладні (депозитні) рахунки, за договором рахунку умовного зберігання (ескроу) – рахунки умовного зберігання (ескроу). З часом Закони мають тенденцію «нарощування» чисельних змін і доповнень, які породжують невідповідності та, навіть, розбіжності. Ще одним із недоліків системи законодавства про безготівкові розрахунки є те, що немало нормативно – правових актів України не узгоджені між собою, а деколи і суперечать один одному. Водночас, вони мають багато прогалин.

Хотілося б зупинитись на питаннях щодо депозитних рахунків. Закон України «Про банки і банківську діяльність» від 07.12.2000 р. № 2121-III визначає вклад (депозит) як кошти в готівковій або у безготівковій формі, у валюті України або в іноземній валюті, які розміщені клієнтами на їх іменних рахунках у банку на договірних засадах на визначений строк зберігання або без зазначення такого строку і підлягають виплаті вкладнику відповідно до законодавства України та умов договору [2].

Відповідно до Положення про порядок здійснення банками України вкладних (депозитних) операцій з юридичними і фізичними особами вклад (депозит) - це грошові кошти в готівковій або безготівковій формі у валюті України або в іноземній валюті або банківські метали, які банк прийняв від вкладника або які надійшли для вкладника на договірних засадах на визначений строк зберігання чи без зазначення такого строку (під процент або дохід в іншій формі) і підлягають виплаті вкладнику відповідно до законодавства України та умов договору [3].

Вкладний (депозитний) рахунок - рахунок, що відкривається банком клієнту на договірній основі для зберігання грошей, що передаються клієнтом в управління на встановлений строк або без зазначення такого строку під визначений процент (дохід) і підлягають поверненню клієнту відповідно до законодавства України та умов договору. До вкладних (депозитних) рахунків також належать пенсійні депозитні рахунки, що відкриваються фізичним особам відповідно до Закону України «Про недержавне пенсійне забезпечення» для накопичення заощаджень на виплату пенсії [4].

Депозитний рахунок відрізняється від звичайного поточного рахункам тим, що з нього не можна проводити розрахункові операції (п. 9.5 Інструкції № 492) [1]. Якщо підприємство отримало кредит під заставу депозиту, то банк має право списати з нього кошти у разі порушення підприємством умов кредитування. По закінченню дії договору банк зобов'язаний повернути грошові кошти вкладнику та відсотки по ним у порядку, який був передбачений договором. Проценти нараховуються з дня, що настає за днем розміщення вкладу, і до дня, що передує дню його повернення (ч. 5 ст. 1061 ЦКУ). Після повернення коштів з депозиту рахунок закривається. Кошти при цьому можуть бути розміщені: на строк до 12 місяців – короткостроковий депозит; на строк більше 12 місяців – довгостроковий депозит; без зазначення строку – депозит до запитання. Такі депозити за рівнем ліквідності та порядком обліку аналогічні поточним рахункам.

Отже, підсумовуючи вищевикладене, треба зазначити, що чинне законодавство України, яке регулює безготівкові розрахунки, містить низку недоліків і прогалин. Як наслідок, після того, як ці акти стають чинними, вони потребують, як правило, багатьох додаткових роз'яснень, а часто і доопрацювання. Від таких дій працівників Міністерства соціальної політики страждають, можна сказати, всі ті, кого стосуються ці акти і найбільше – бухгалтерські працівники, які зобов'язані працювати з цими недосконалими нормативно – правовими актами.

Література:

1. Інструкція «Про порядок відкриття, використання і закриття рахунків у національній та іноземній валюті», затверджена Постановою Правління Національного банку України № 492 від 12.11.2003 р. // <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1172-03> (дата звернення 30.10.2018 р.).
2. Закон України «Про банки і банківську діяльність» від 07.12.2000р. №2121-III // <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2121-14> (дата звернення 30.10.2018 р.).
3. Положення про порядок здійснення банками України вкладних (депозитних) операцій з юридичними і фізичними особами, затверджене Постановою Правління Національного банку України від 03.12.2003 р. № 516 // <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1256-03> (дата звернення 01.11.2018 р.).
4. Закон України «Про недержавне пенсійне забезпечення», прийнятий Верховною Радою України № 1057-IV від 09.07.2003 // <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1057-15> (дата звернення 30.10.2018 р.).
5. Лебедик Г.В., Максютенко Н.О., Яценко В.В. Стан та перспективи організації безготівкових розрахунків в Україні. Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Економіка і менеджмент. Зб. наукових праць. Вип. 22. Одеса, 2016. С. 166-171.

